

Пейо Яворов

Към върха

„Нагоре, към върха!“ И глъхне далече
зад пътника глъка и шум нетърпим,
и чезнат равнища пребулени вече
зад него, там доле, от пластове дим.
И пресния въздух на утрото хладно
гърдите поемат дълбоко и жадно.

„Нагоре, към върха!“ И с кърви нозете
пътека бележат по урви, скали:
човек – на орела той няма крилете,
но ей го надминал самите орли.
И в адския въздух на пладния гореща
от радост безумец умора не сеца.

„На върха, на върха!“ И движи той бледен
с усилия сетни нозе и ръце,
трепери да бликне възторга победен,
задържан от скрита тревога в сърце.
На ранната вечер посред тишината
съмнение гнетно изпълня душата.

А ето и върха! Надоле окото
напразно през облак ще дири простор
отгоре еднакво далеч е небото,
загадка бездънна пред слабия взор...
Пустиня без ехо и зима всевечна,
и нощ без начало – и нощ безконечна.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7094>]